

JUANJO PUIGCORBÉ, EL MÉS ATRACTIU

«Com a mínim aspiro a tenir un 'Polvo'»

Escollit l'home més sexy del país, l'actor Juanjo Puigcorbé ens parla de què significa aquesta designació per a ell, ens parla de dones i de feina. Però sobretot de dones. I li agrada el tema, «com a tothom».

Eduard Company

A cabat de dutxar, tot eixint del castell de Peratallada, a Girona, on roda una sèrie per a TVE, Juanjo Puigcorbé es presta, amb la cordialitat que el caracteritza, a l'entrevista. Evidentment, que, després de comunicar-li el resultat de l'enquesta efectuada per EL TEMPS, a Juanjo li cal agafar-se fort a la cigarreta. Es veu afalagat, li costa creure-s'ho: «¿I quantes dones dius que han votat? ¿I quan s'ha fet, això?» A poc a poc, però, es recobra de la sorpresa, i no és difícil establir una conversa fluïda, tranquil·la; el sol cau ja molt esbiaixat i corre un vent que fa d'agrair.

La pregunta inicial ha de ser obligada: ¿què se sent quan a un li diuen que ha estat escollit l'home més atractiu del país?

—Bé, crec que les senyores o senyoretetes que deuen haver votat han d'haver tingut una referència cultural, és a dir, els polítics, els actors, els esportistes. La qual cosa em suggereix que,

d'entre tota aquesta massa informe de gent pública, n'ha d'haver-hi molt pocs d'atractius. Aquesta ha de ser la trista realitat. Perquè jo vaig pel carrer i, bé, sé el que passa, ¿no?

—Però també deus ser conscient que tens un bon feix de fans...

—Sí, però això és sols qüestió de ser un personatge públic, que la gent no té més nassos que mirar-te. Però és que l'actor és una mica com els mags, que et fan fixar-te en una mà i amb l'altra et fan el truc. L'actor es deixa observar cap on vol. Però, resumint, crec que la classe pública ha de ser molt poc atractiva, avorrida.

—Imagino també que des de l'orgia la teva imatge ha d'haver agafat una certa dosi d'erotisme.

—Podria ser, però en fa una pila d'anys...

—Sí, però d'allò de la Vespino, se'n recorda tot déu.

—Possiblement. Però, mira, ara tothom va calentíssim per la Sabrina, i hi ha aquí, a Girona, trenta mil ties que són molt més atractives que la Sabri-

na, però no diràs: «La persona més atractiva és la meua veïna que viu en el segon.» I seria la veritat. Però tothom diu que la Sabrina. Una mica això, és un referent.

—¿Què és des del teu punt de vista la bellesa, l'atractiu, la imatge...? ¿Com ho veus?

—Home, hi ha moltes vessants. Hi ha la persona maca, bella, que és una cosa molt determinada; segueix uns cànons molt personals i subjectius. I després hi ha l'atractiu, que té poc a veure amb la bellesa i segueix uns cànons més eròtics.

—I ja posats en el tema, ¿quin és el cànon de bellesa preferit de Juanjo Puigcorbé?

—Bé, és difícil. Penso que els ulls d'una dona són una part molt atractiva de la cara, jo diria que el més important. M'agraden grans, vius, i d'un color que pot ser des del blau fins al negre, però sense ser mescla, en estat pur. Els llavis han de ser molsuts i carnosos. Uns bons cabells... I després, bé, crec que l'esquena d'una dona és molt important; l'esquena, el cul, les cames. Un bon cul, però, és gairebé determinant, ja que defineix l'esquena i les cames. I tot el cos del darrere defineix el del davant, ¿no? El cul d'una dona crec que és el seu centre de gravetat. Però, ¿què vol dir un bon cul? Un bon cul vol dir que ha de ser ters, carnós i guitarrós —tipus guitarra, ja saps—. I després la pell, per a mi la textura de la pell és fonamental. I quant al color, és molt atractiu el bronzejat.

—Ara és l'època, ¿no?

—Sí, una mica així mulatones. ¿Què més? Quant al caràcter, a mi m'agrada la dona cantinera, la dona activa, que treballa, que respon...

—El contrari de la recatada.

—Exacte, les recatades no... Una mica com les que surten a les pel·lícules, que tothom se l'aprecia molt però que ningú la considera femenina, potser. I és precisament la chica del pueblo, que coqueteja movent-se.

—Sembla que t'agradi parlar del tema, ¿no?

—Home, com tots. És com allò de la definició d'un bioquímic, que és aquell que parla de biologia amb els químics, de química amb els biòlegs, i de dones amb els altres...

I bé, en referència a l'edat, doncs d'un bon principi comences que t'agraden més grans; després vas baixant l'edat i ara penso que ja gairebé des dels setze. Cada vegada més, les ties, als setze anys, ja comencen a estar superbé. I de nacionalitats, doncs la caribenya, la dominicana. També la ve-

«El que m'agrada per exemple del teatre és el que té d'efímer, que mor, que s'acaba, que desapareix. Una mica com els gossos, que foten un polvo pel carrer i després se'n van.»

neçolana i la colombiana diuen que estan molt bé... I no parlem de drogues, ¿eh?

I és que això de l'atractiu, ¡uf! Crec que el paradigma d'home guapo i atractiu era el Paul Newman, i ara potser el Mickey Rourke. I de dones, a mi m'ha agradat sempre molt la Romy Schneider...

—¿Quina Romy Schneider, la de Sissy emperadriu, la de Max i els traficants de ferralla o la de L'important és estimar?

—La de L'important és estimar. Era una dona amb caràcter, intel·ligent, atractiva i serena. A més, ha estat l'actriu que més m'ha agradat.

I en referència a la seducció, no hi ha dubte que sedueixen les dones, sempre. Les dones són les que lliguen, indiscutiblement. L'home sols ha de donar el pas, i segons com dona el pas la caga o no. Es tracta de ser escollit, el que passa és que per ser escollit s'ha d'estar en una actitud activa, no pots estar en una cantonada fumant, perquè series directament un *puto*. L'home ha de fer la seva història i aleshores de colp i volta algú xiula i... Bé, jo què sé. Ara, no fa gaire, els més atractius eren el Suárez i el González, i ja m'explicaràs. I potser a la senyora qui li agrada és el repartidor de butà directament. Però ha de dir el Suárez; penso que hi ha una certa sublimació.

I que m'hagin escollit a mi és perquè deu ser poc compromès. Dir el *butanero* ha de ser més difícil. Et pregunten per la tia més atractiva, i què respon: «¡Oh, a mi la Maria del Mar Bonet!» Doncs no; a mi aquella *guarona* que surt al *Play Boy* de no sé quin mes, i això és la veritat, ¿no? Però bé, que jo tingui un *polvo*, ho entenc, fins aquí arribo. Hi aspiro, vaja; com a mínim aspiro a tenir un *polvo*.

—Parlem ara una mica de la feina. Després de Lorenzaccio et poses a rodar un serial per a la TVE basat en la vida de Miquel Servet. ¿No és un canvi una mica brusca?

—Sí, deu ser-ho, sí. Però ja estic acostumat a aquesta sèrie de bestieses. El que passa és que, si t'agrada la diversitat, no suposa cap esforç. I és que ser actor en aquest país és molt dur, no tant com a l'Argentina o a Tanzània, però és molt dur. I a sobre van els directors i diuen que els actors acostumen a ser poc intel·ligents; i així ens poden manipular la mar de bé. S'ha pres el cinema com un art de la filmació, quan l'important és allò filmat. Fins que no se n'adonin d'aquest error, l'actor serà sempre un moble allí dins.

—¿No resulta estrany que precisa-

ment criticis tu els directors, sent un dels actors privilegiats?

—Sí, sí, és clar. És que els altres han de callar. La resta han de dir «madavellós, fantàstic, madavellós». I jo també ho hauria de dir. Però no.

—Ara surts del rodatge de la sèrie del Miquel Servet. Aquesta opinió sobre el conflicte directors-actors, ¿pot estar influïda per aquesta circumstància?

—Home, és clar. Quant a això, no tinc cap queixa específica, tot el contrari. Però en general l'actor està poc valorat. De les cinc mil persones que es dediquen al teatre en tot l'estat, no crec que siguin la flor i nata de la societat precisament, i això és molt simptomàtic. El que haurien de ser és una bona mostra de la societat, que tota la

«Que m'hagin escollit a mi és perquè deu ser poc compromès.»

societat es trobés reflectida en aquestes cinc mil persones. I no hi està. Per això tenim el que ens mereixem. Potser els esportistes sí, que ho aconsegueixen, potser sí. Però els actors no. I els polítics tampoc, els polítics són una molt mala mostra de la societat, els actors segur que hi estem molt pel damunt: si la màxima cota correspongués als pintors, nosaltres estaríem dels últims, i els polítics els últims del tot.

Ens mereixem molt millors polítics dels que tenim.

—¿Per què has acceptat fer aquesta sèrie de TV?

—Pel guió. El vaig llegir i m'hi vaig il·lusionar —compta que els actors som una mica il·lusos—. ¿Que això té una sèrie d'avantatges residuals, com la mili? Tothom sap que la mili és una mer-

da, però té uns avantatges residuals. I crec que aquesta sèrie en té alguns: que siguis més popular, que puguis tenir més feina, que puguis seleccionar més els treballs posteriors... el que vulguis. Però ¿saps a qui serveix tot això? Al productor, que ho utilitza per rebaixar-te el *cachet*.

La gent, però —i és curiós—, creu que per sortir per la tele sóc molt més ric del que jo sóc, això per descomptat. A vegades em trobo en l'avió, que l'he d'usar molt, amb amics meus que són de família bé, i em diuen: «Hòstia, tu deus d'estar forrat perquè tal i tal...» I jo els ho explico i em contesten: «Hòstia no pot ser, si això jo ho guanyo en un mes...» I sí, que pot ser, ja ho crec. Penso que ara el Paco Morán s'ha fet una casa a Vilassar de Mar, i això després de més de trenta anys de feina, ja m'explicaràs. És molt dur fer d'actor, en aquest país. Moltes vegades val la pena plantejar-s'ho.

L'únic que serveix és a nivell personal, ho utilitzo com a psicoteràpia. El que passa és que ser exposat en públic obliga que la gent faci unes càbales determinades, i si se surt per la televisió, inclús somnien amb aquella persona.

I de colp i volta la dona fa vestir el seu marit de Paul Newman, perquè ha somniat amb el Paul Newman i l'ha vist en situacions meravelloses. L'actor pertany a allò que és sublimat de l'espectador, i hi ha sublimacions bones i sublimacions dolentes. Pel que veig —i això m'alegra—, sembla que jo pertanyo a una sublimació bona. I és que si, a sobre, fins i tot dormint es caguen en tu, ja és el *súmmum*.

—¿Quins són els projectes que tens quan acabis aquest rodatge?

—Bé, tinc diverses propostes, i encara no sé molt bé què triar. ¿Teatre, cine? No ho sé. Penso que un actor una mica és un curiós de la vida. Una mica excèntric, no té l'eix ben posat i s'inclina cap aquí i cap allà, i d'aquí la diversitat de papers i de mitjans. Per això crec que tinc tendència a l'aventura dins del possible. El que m'agrada per exemple del teatre és el que té d'effímer, que mor, que s'acaba, que desapareix.

Una mica com els gossos, que foten un *polvo* pel carrer i després se'n van. Però una vida així és impossible i vulguis que no, t'arrees a coses que tenen una certa estabilitat. M'agradaria, per exemple, tenir una supercasa, on poder tornar sempre. I després pirar. La compensació de l'aventura és tornar a casa: dutxats i pentinats, s'asseuen a la taula i sopen plegats. Això. □